

bringe sine Møbler; saa maatte han indtil videre gaa hjem til sine Forældre og hans Kone og Børn til hendes Forældre. Det er mig endvidere bekendt, at en Overportør, der blev ansat i Lyngby, maatte bo udenfor Byen i 3 Maaneder, fordi det ikke var ham muligt at skaffe sig Bolig i Lyngby, og der kunde sikkert nævnes adskillig flere Eksempler paa, hvor stor Bolignøden er i denne By. En af Fabriklederne derude har for nogen Tid siden meddelt mig, at adskillige af Maskinerne stod stille, fordi man ikke kunde faa Arbejdere, og Grunden dertil var navnlig, at man ikke kunde skaffe dem Boliger. Vi har søgt at afhjælpe noget af Bolignøden ved at opføre Bygninger, hvor alderdomsunderstøttede kunde faa Bolig for en forholdsvis billig Betaling. Vi har opført 12 saadanne, som alle er tagne i Brug til Oktober Flyttedag, og det hjælper naturligvis noget. Men jeg vil dog gerne bede den højtærede Trafikminister stille sig venligt, naar jeg nu anmoder Finansudvalget om at forhøje Bevillingen, saa at flere end de Byer, der er nævnte i Anmærkningerne til Finanslovforslaget, kan faa Tjenesteboliger opført.

Endelig vil jeg henvende et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister. De drejer sig om Statens Refusion til Kommunerne for hafte Udgifter, dels Udgifterne til alderdomsunderstøttede, dels Udgifter i Henhold til Dyrtdsloven og Udgifter til indkaldte Soldaters Familier. Med Hensyn til Alderdomsunderstøttelsen er Forholdet jo det, at Staten ikke refunderer efter de virkelig hafte Udgifter i det vedkommende Aar, men lægger Udgiften til Alderdomsunderstøttelse Aaret forud til Grund, og det gør det muligt for Staten at skaffe Kommunerne Refusionerne indenfor et saadant Tidsrum, at Kommunerne ikke i den Udstrækning, som Tilfældet er, behøvede at staa i Forskud for disse Penge. Jeg skal for den Kommunes Vedkommende, som jeg bedst kender, Lyngby-Taarbæk Kommune, nævne, at Stillingen for Aaret 1915—16 med Hensyn til Refusionen af Alderdomsunderstøttelsen er følgende. Det første Forskud blev indbetalt den 3. Juli 1915 og Resten den 10. August 1916. Den 3. Juli kunde nu nok gaa, men den 10. August er efter min Mening et alt for sent Tidspunkt. Der var ikke noget som helst i Vejen for, da det er Udgiften til Alderdomsunderstøttelsen i Aaret forud, som lægges til Grund for Statens Refusion, at Kom-

munerne havde Restbeløbet allerede i Januar samme Aar i Stedet for i August, altsaa 8 Maanedere tidligere, end Tilfældet er.

Det er jo et betydeligt Beløb, det her drejer sig om, og som Forholdene er, maa Kommunen ligge inde med en ganske anderledes stor Kassebeholdning, end det ellers vilde være nødvendigt. Men for Tiden er det rent galt, thi det er ikke alene Alderdomsunderstøttelsen, vi maa staa i Forskud for; det er ogsaa Udgifterne til de Foranstaltninger, som er affødte af Krigssituationen i Europa. Jeg skal saaledes anføre, at Lyngby-Taarbæk Kommune i 1915—16 har haft en Udgift til Soldaternes Familier paa i alt 35,947 Kr. og en Udgift i Henhold til Dyrtdsloven af 22,392 Kr., hvortil man endnu ikke har modtaget noget Bidrag fra Staten. Jeg vil da gerne henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke var i Stand til at faa dette Forhold ændret saaledes, at Kommunerne modtog deres Refusioner tidligere, end de nu faar dem, thi det er saa store Beløb, de paa den Maade maa staa i Forskud for, at det er i allerhøjeste Grad uheldigt. Selv om Kommunerne ligger inde med ret store Kassebeholdninger, vil de alligevel paa visse Tider af Aaret komme i den Situation at maatte laane Penge for at kunne holde Administrationen gaaende, ene og alene fordi Staten ikke sørger for i rette Tid at betale de Penge til Kommunerne, som de har Krav paa. Jeg vil derfor rette en indtrængende Anmodning til den højtærede Minister om at tage sig af denne Sag. Det maa være forholdsvis let at rette dette Forhold.

Endelig vil jeg rette en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister. Dyrtdsforanstaltningerne og Understøttelserne til de indkaldte Soldaters Hustruer, som Krigssituationen har nødvendiggjort, har paalagt Hjælpekassernes Bestyrelser et saa betydeligt Arbejde, at det mange Gange overstiger Hjælpekassebestyrelsernes almindelige Gerning, og de, der har paataget sig Hvervet som Formand og Kasserer for Hjælpekasserne i de større Kommuner, har herved faaet et Arbejde, som tager saa megen Tid, at det egentlig overstiger deres Evner og tidt lægger mere Beslag paa dem, end de egentlig har Raad til, og mere, end de forudsaa, da de modtog Tillidshvervet. Der var den Gang slet ikke Tale om et saa betydeligt Arbejde som det, det nu drejer sig om. Der er i mange Tilfælde Tale om jævne Arbejdere,